Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 37 (925) * miercuri 11 sept. 1963 * 8 pag. 30 bani

SUCCES ÎN NOUL AN ȘCOLAR!

În curînd, începe un nou anotimp. Nu, nu e vorba de toamnă, ci de unul care durează în loc de trei luni, trei... trimestre! El este la fel de senin ca primăvara, însorit ca lunile verii și încărcat de roade bogate ca toamna! „Anotimpul" acesta este, ați ghicit, durata anului școlar. Fiecare dintre voi îl așteaptă cu nerăbdare. Pentru cel din clasa întîi, el e o mare curiozitate; pentru cei din clasa a cincea, un prilej de a constata că acum sînt „băieți mari"; pentru cei dintr-a șaptea, bucuria că vor fi prima promoție a învățămîntului de 8 ani. Cu toții, din toate clasele, aveți o dorință: să învățați bine. E o dorință firească, mai cu seamă că tocmai acest lucru îl așteaptă de la voi o mulțime de oameni. Mai întîi, trebuie să învățați bine pentru părinții voștri care, mînuind cu pricepere mașini de tot felul lucrează cu hărnicie gîndindu-se la viitorul patriei noastre socialiste. Și acest viitor sînteți voi, copiii. Apoi, trebuie să învățați bine pentru eroica armată a muncitorilor constructori care, alături de uzine mari și nesfîrșite șiruri de blocuri de locuințe au înălțat și inalță nenumărate școli noi. De asemenea, trebuie să învățați bine pentru pricepuții tipografi care au tipărit cele peste 17 milioane de cărți pe care voi, cei din clasele I — VII, le primiți gratuit. Tot astfel, trebuie să învățați bine pentru profesorii și învățătorii voștri care și-au dedicat viața unui scop nobil: acela de a vă face stăpîni pe toate legile pămîntului și cosmosului, florilor și materiei, cifrelor și poeziei. Pentru că a învăța bine înseamnă a te pregăti să devii folositor patriei socialiste și acest lucru îl așteaptă de la voi întregul popor muncitor. Iată de ce Partidul Muncitoresc Romîn și Guvernul țării noastre nu au precupețit nimic pentru ca voi, copiii celor ce muncesc, să aveți totul la dispoziție: și școli, și manuale, și profesori bine pregătiți. Acest lucru este posibil numai într-un stat socialist, așa cum e țara noastră, și ținta voastră trebuie să fie aceea de a învăța astfel încît să îndreptățiți încrederea care vi se acordă. Cu fiecare lecție temeinic studiată, voi veți face încă un pas pe drumul pregătirii voastre de a deveni cetățeni de nădejde ai patriei socialiste. Să învățați bine, copii. Asupra voastră sînt ațintite privirile atente ale întregului popor muncitor.

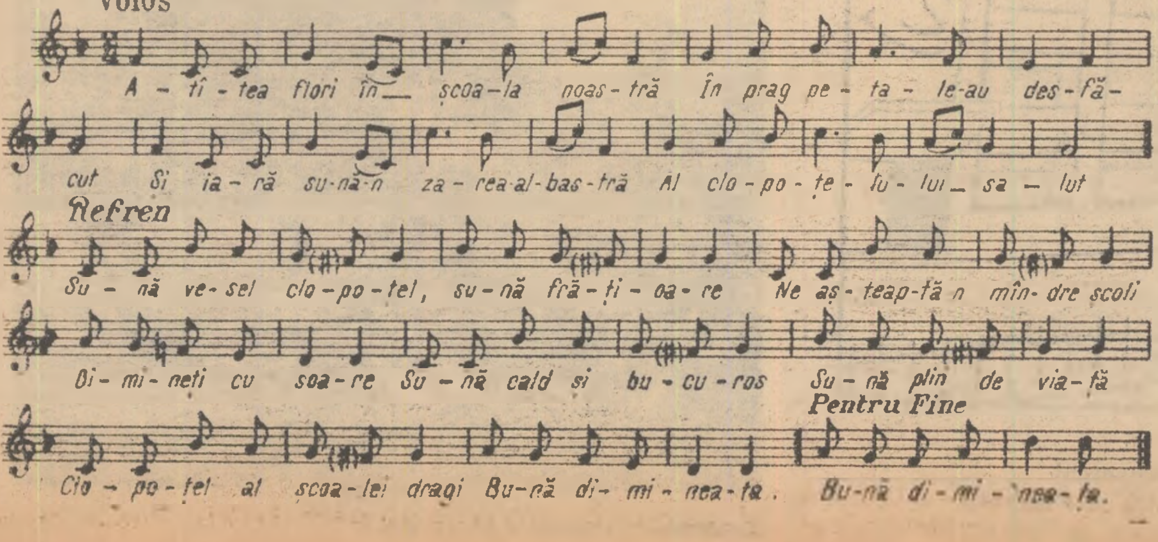
Scînteia pionierului

SUNĂ VESEL, CLOPOȚEL!

Versuri: MIHAIL COSMA

Muzica: I. NICORESCU

Atîtea flori în școala noastră,
În prag petale-au desfăcut
Și iar răsună-n zarea-albastră
Al clopoțelului salut.

Refren:

Sună vesel, clopoțel!
Sună, frățioare!
Ne așteaptă-n mîndre școli
Dimineți cu soare!
Sună cald și bucuros,
Sună plin de viață,
Clopoțel al școalei dragi
Bună dimineața!

Ne creștem aripi avîntate
De-un gînd măreț înflăcărați!
Vrem țării-n vremuri minunate
Să-i fim constructori luminați.

Refren.

ANUNȚ

PÎNĂ LA ÎNCHEIEREA CONCURSULUI PENTRU „CEL MAI FRUMOS JURNAL DE EXCURSIE", ORGANIZAT DE REDACȚIA NOASTRĂ AU MAI RĂMAS DOAR CÎTEVA ZILE. PIONIERII CARE DORESC SĂ PARTICIPE — INDIVIDUAL — SAU ÎN COLECTIV — ȘI NU ȘI-AU TRIMIS ÎNCĂ LUCRĂRILE, SÎNT INVITAȚI SĂ LE EXPEDIEZE CÎT MAI CURÎND PE ADRESA REDACȚIEI.

Din viața pionierească

Activul pionieresc în primele zile de școală

Săndel Niculescu, președintele unității, a venit mai devreme decît ceilalți la camera pionierilor. Deși pînă la începerea anului școlar mai sînt cîteva zile, el i-a convocat pentru azi pe membrii activului pionieresc ca să discute cîteva lucruri. Despre ce? Uite, tocmai la asta se gîndește și el acum, încercînd să-și ordoneze ideile pe o foaie de blocnotes. Ce ați spune dacă i-am da o mînă de ajutor? Luați și voi cîte o foaie de hîrtie și să ne gîndim împreună: **oare ce sarcini are de îndeplinit activul pionieresc în primele zile de școală?**

Să începem cu învățătura. Ați notat? Puteți chiar să și subliniați, nu strică! Toți pionierii și școlarii trebuie să învețe bine încă din primele zile de școală, iată ținta voastră. Cu ce pot contribui la aceasta membrii activului pionieresc? Cu o mulțime de lucruri. Ei trebuie să discute cu acei copii care anul trecut n-au învățat tocmai bine și să le arate că acum au cel mai bun prilej ca să se îndrepte. Cine se scoală de dimineață, ajunge departe — spune o zicătoare — și nu strică să le-o reamintiți. Apoi, mai sînt unii elevi care, la cîteva zile de la începutul anului școlar, se mai poartă încă de parcă ar fi în vacanță; întîrzie la ore, acordă un timp prea mare jocului în defavoarea timpului celui rezervat lecțiilor. Pentru aceștia, și de fapt pentru toți ceilalți, ar fi instructiv să li se arate cum trebuie chibzuit timpul. „Ce se poate face într-un minut?", „Cum să ne alcătuim programul zilei?", iată teme potrivite pentru o discuție cu pionierii din grupă, la care să-l invitați și pe tovarășul diriginte. De asemenea, e bine ca voi, membrii activului, să ajutați ca încă din prima zi de școală în clasele voastre să existe o atmosferă de lucru, toți copiii să fie atenți la lecții, să participe din plin la reușita orei de curs.

Dar cîte alte lucruri nu aveți de făcut? Să luăm, de pildă, gazeta de perete. Ea trebuie să apară încă din prima zi, cuprinzînd articole și desene interesante despre cum v-ați petrecut vacanța și ce aveți de făcut în noul an școlar. E bine ca o rubrică s-o rezervați pentru ca la cîteva zile de la începerea cursurilor să puteți publica aici un articol despre primele voastre rezultate la învățătură și disciplină din acest an școlar.

În școală au venit noi colegi: școlarii din clasa întîi. După primirea festivă pe care le-o veți face la deschiderea cursurilor, e bine să veniți și în zilele următoare în mijlocul lor, pentru a-i ajuta să se obișnuiască cu viața de școlar. Învățați-i cîntece și jocuri, purtați-vă cu ei ca niște adevărați tovarăși mai mari. Nu trebuie însă să uitați nici de școlarii din clasele a doua și a treia. Visul lor cel mai de seamă este să devină pionieri. Discutați cu ei, atrageți-i în unele activități ale voastre, arătați-le cum trebuie să se comporte și să învețe ca să merite cravata roșie.

La fel de organizat trebuie să procedați și în ceea ce privește reluarea activităților patriotice și cultural-sportive din perioada anului școlar. Strîngerea fierului vechi, înfrumusețarea școlii și a străzii, participarea la unele lucrări la gospodăria agricolă colectivă sînt acțiuni frumoase la care, încă din primele zile de școală, e bine să organizați participarea pionierilor și școlarilor. Și, în tot acest timp, ocupați-vă de pregătirea în vederea desfășurării alegerii noilor active pionierești, sarcină foarte importantă. Acest eveniment trebuie să fie pentru voi un prilej de trecere în revistă a activității pionierești și de a stabili ce aveți de făcut în noul an școlar. Despre cum trebuie să pregătiți și să desfășurați alegerea noilor active pionierești, vom sta de vorbă pe larg în numerele viitoare.

DINU ALEXANDRESCU

Sfîrșit de vacanță

Zarea s-a-mbrăcat cu plumb
Pentru toamna ce va trece
Aurie, prin porumb.
Berzele se strîng să plece.

Astăzi, zorii
Au văzut-o în podgorii,
Risipindu-se spre șes,
Să adune toți copiii,
Să-i învețe la cules.

Au văzut-o mai pe seară
Cei din tabăra de vară
De la Timișul de Sus;
Le-a-mpărțit la fiecare
Mere, pere și s-a dus.

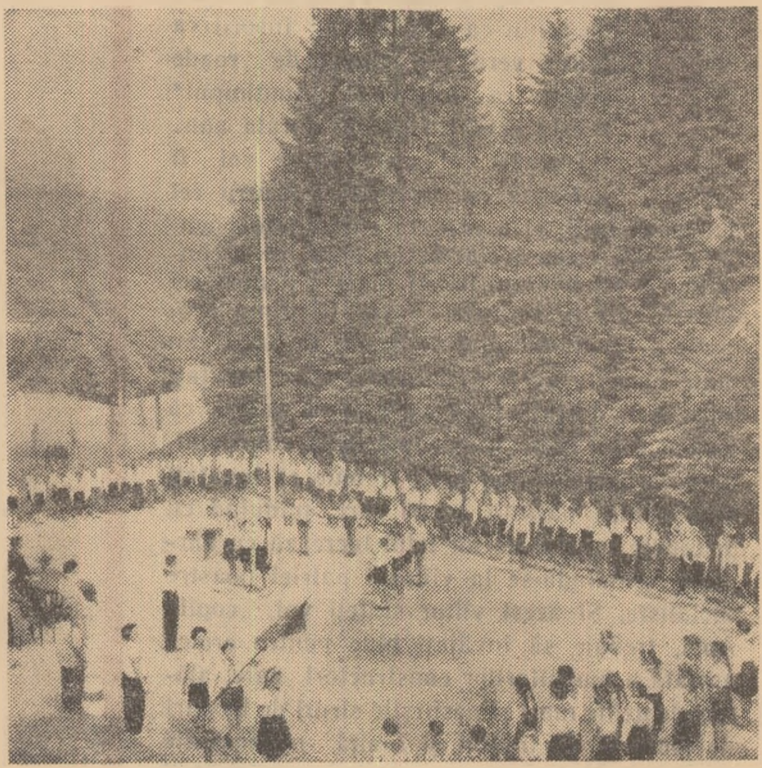

Pionierii de la mare
Povesteau c-au auzit
Cîntul ei, la asfințit;
Și că ar cînta așa
Lumea deltei, cînd pornește
În călătoria sa...

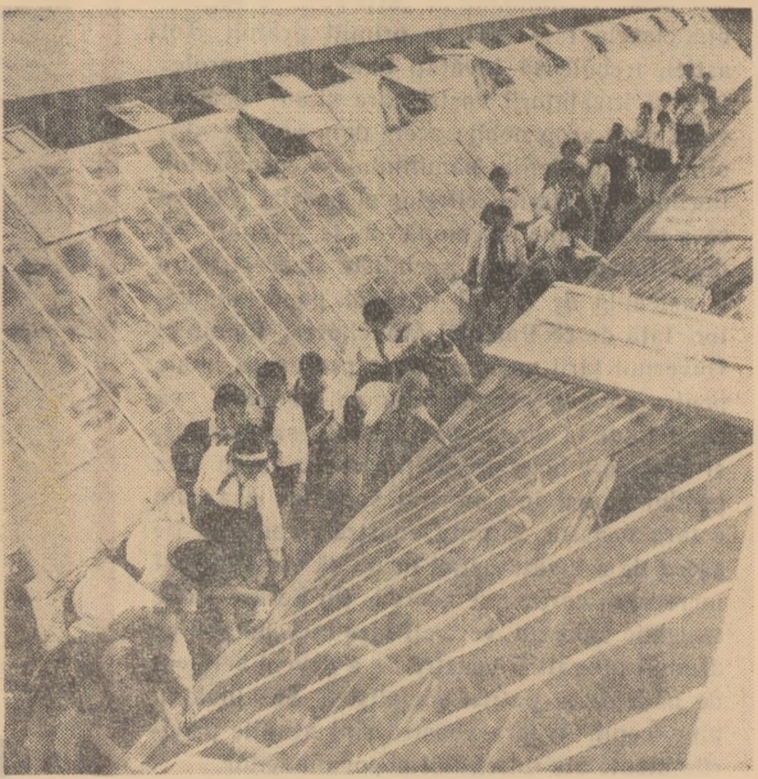
Toamna sullă pe cîmpii
Diminețile de brumă,
Ca pe-un puf de păpădii
Și-nsoțește-n toată țara,
Trenuri lungi, pionierești.
Răsunînd de voie bună
Clopoțelul școlii sună!

ANESIA BALADA

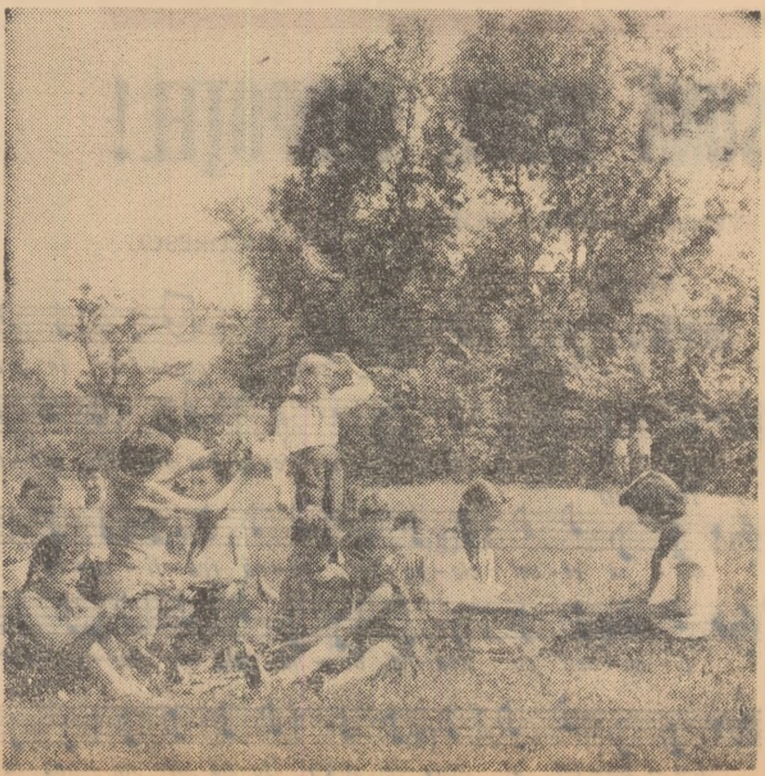
Imagini din vacanță

La Timișul de Sus

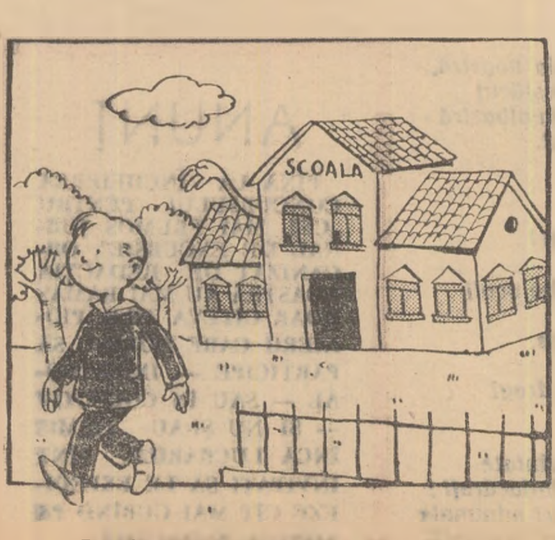

În vizită la serele G. A. S. Popești-Leordeni

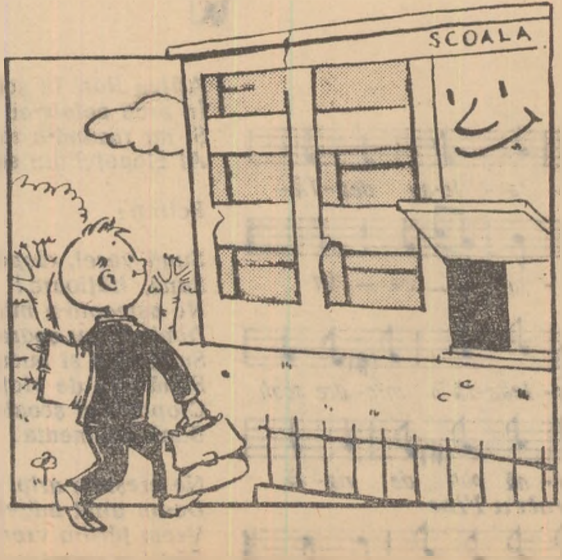

Drumeție la Izvoarele Mureșului

UMOR · UMOR

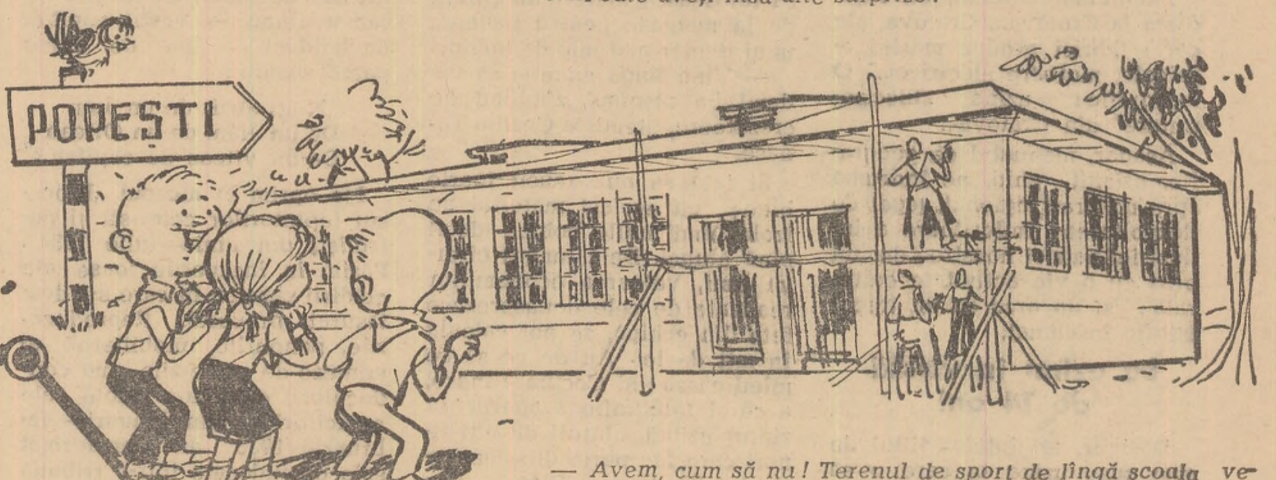
Școala și băiatul sînt prieteni,
Împreună, ani au petrecut.
Dar după vacanța asta, iată,

Anevoie s-au recunoscut.
„Pasă-mi-te, pentru că-n vacanță
Amîndoi ca-n basme au crescut!

LA SFÎRȘIT DE VACANȚĂ...

Nu de mult, trei reporteri ai noștri au poposit în cîteva localități din regiunea Galați, înregistrînd, cu ajutorul stiloului și al creionului de desen, cîteva păreri despre vacanța care se sfîrșește și anul școlar care începe.

Amintiri

„Vedeți pădurea de colo? spune Hrubaru Octavian, președintele unității. Îi zice Barcea. Poartă, adică, numele comunei. Toată vara am colindat-o. A, nu la voia întîmplării! Vreau să spun că aici ne-am gîndit noi să desfășurăm unele din activitățile taberei locale. Aer curat, verdeață... Am învățat să deosebim florile, păsările, arborii. Cele mai frumoase activități ale noastre au fost tocmai drumețiile și șezătorile organizate în pădure! În primele zile ale anului școlar o să deschidem în școală o mică expoziție. Știți, în excursiile făcute prin raion ne-am fotografiat; la strînsul spicelor ne-am fotografiat — împreună cu colectiviștii; am avut cîteva întreceri sportive și... iarăși ne-am fotografiat! Lîngă fotografii o să punem ierbarele și insectarele alcătuite în vacanță și o hartă cu itinerarul drumețiilor. Acum, mă iertați, trebuie să vorbesc cu băieții, școala e în reparație și vrem să dăm și noi o mînă de ajutor".

„Secretul" Antoninei

Pe talentata recitatoare Brîndușa Antonina de la Școala de 8 ani nr. 24 am găsit-o la... bazinul de înot! Nu trebuie să vă mire acest lucru. Tonina este în primul rînd o foarte bună școlăriță. În catalog, în dreptul ei nu vezi decît o singură medie de 9, iar în rest numai medii de 10.

— Cum reușești, dragă Tonina, să ai timp liber?

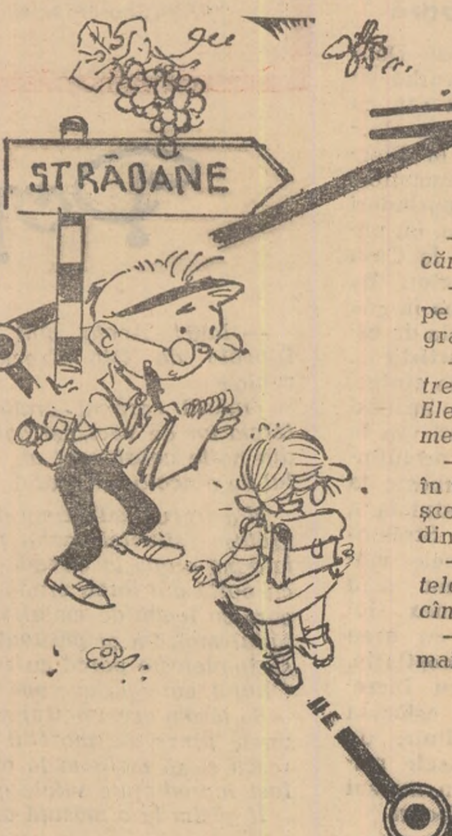
— Să nu credeți că îmi petrec toată ziua învățînd! În schimb, totdeauna respect programul zilei. Așa se face că-mi rămîne timp și pentru cele două pasiuni ale mele — scena și sportul.

— După cîte știm, tu ești președintă de grupă. Ce dorești să organizezi cu grupa în acest an școlar?

— Aș vrea să vă spun ceva. Nu e o laudă pentru mine. Deși sînt bună artistă amatoare, activitatea culturală în grupă e cam slabă. De aceea doresc ca împreună cu ceilalți pionieri să organizez cît mai multe acțiuni culturale interesante, atractive.

Surprize...

— Priviți, aceasta e surpriza noastră.

Și tovarășa directoare Elisabeta Pascu îmi arătă noul local de școală.

— Are patru săli de clasă, un laborator și o sală profesorală. Dar nu știu dacă este totuși o surpriză.

— Cum adică?

— Vedeți dumneavoastră, construcția noului local a început încă din luna mai. De atunci aproape zilnic zeci de pionieri și școlari au venit să dea o mînă de ajutor. Și cîte n-au făcut... Dacă am evalua munca lor am putea ajunge la aproape 30 000 lei. Iată de ce pentru ei noul local de școală nu mai este chiar o surpriză.

— Poate aveți însă alte surprize?

— Avem, cum să nu! Terenul de sport de lîngă școala veche a fost reamenajat, în curtea școlii noi a apărut o frumoasă grădiniță cu flori, iar în multe din clase a apărut mobilier nou. Și acum, încă o surpriză adevărată: darul gospodăriei noastre colective pentru noul an școlar.

— Despre ce este vorba?

— În curînd, a doua orchestră de instrumentiști va primi noi instrumente. Dar ce-am făcut?! Am dat în vileag și ultima surpriză!

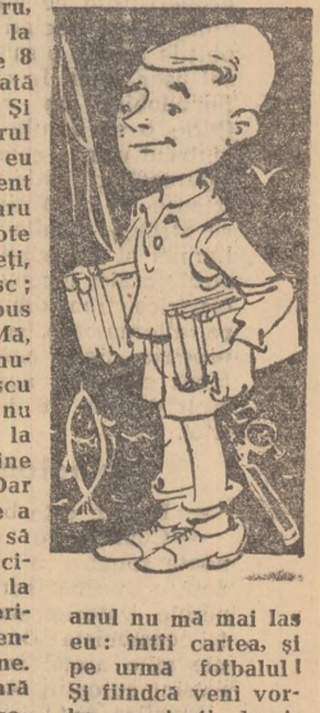
Corigentul...

— Cum ai „reușit" să devii corigent?

— Să vă spun drept, nu mi-a trebuit nici o osteneală...

— Cu alte cuvinte, ai rămas corigent tocmai fiindcă nu prea te-ai ...ostenit!

— Asta cam așa e. Să vedeți: într-o zi — era în trimestrul doi — am luat 3 la romînă. La ora următoare, m-am prezentat nepregătit, crezînd că n-o să mă mai asculte așa de repede, dar cînd colo iarăși m-a ascultat și iarăși ...3! Pe urmă, o dată cu ultimul trimestru, a venit primăvara. Mie îmi place foarte mult să înot în Dunăre și să joc fotbal! Am și un prieten, Fieraru, care învață tot la noi, la Școala de 8 ani nr. 24. Toată ziua ne jucam... Și uite că și trimestrul trei a trecut, iar eu am rămas... corigent la romînă! Fieraru însă a avut note mai bune. Vedeți, acum mă gîndesc; de ce nu mi-a spus și mie la timp: „Mă, Ene — așa mă numesc eu, Moscu Ene — hai să nu mai mergem azi la Dunăre, mai bine stai și învață". Dar vina principală e a mea. În fine, ce să mai vorbim, am citit toată vara și la examenul de corigență m-am prezentat destul de bine. A fost prima oară cînd am rămas corigent dar, pe cuvînt, și ultima! La anul nu mă mai las eu: întîi cartea, și pe urmă fotbalul! Și fiindcă veni vorba, ce ziceți, duminică bate „Siderurgistul"?

Succes, Aurelia!

Jugaru Aurelia din Străoane are 7 ani și trei dorințe!

— La toamnă am să fiu școlăriță... În clasa I-a! Aș vrea să am cărți frumoase, frumoase...

— Aceste cărți te și așteaptă. Le vei găsi în prima zi de școală pe banca ta din clasa I-a! Toți copiii din țara noastră primesc gratuit manualele școlare.

— Prietenele mele mai mari, care umblă la școală încă de anul trecut sau de acum doi ani, se mîndresc cu școala lor. E nouă! Ele o îngrijesc cu dragoste. Și eu vreau să am grijă de școala mea. Am să duc acolo flori și o să brodez perdeluțe!

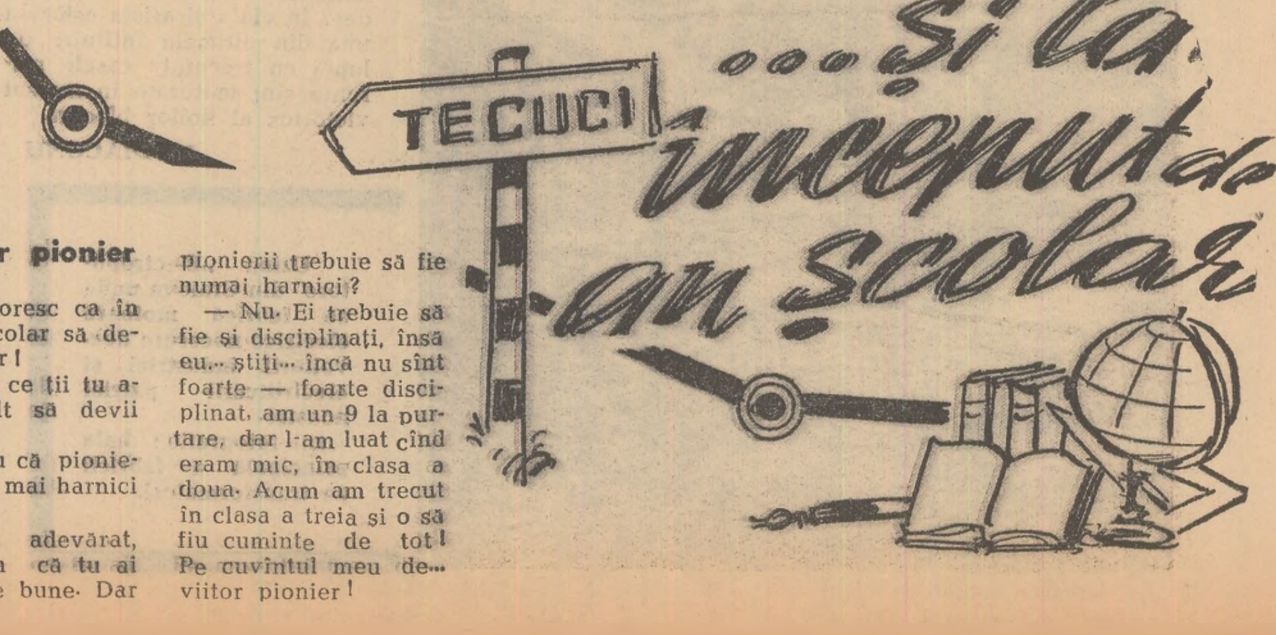
— Am văzut școala ridicată anul trecut. E foarte frumoasă. Dar în toamna aceasta, în comuna voastră își deschide porțile încă o școală nouă! Poate că tocmai aici vei învăța tu, așa că vei avea din plin prilejul să-ți îndeplinești dorința.

— Cel mai mult vreau să învăț bine! Știu ce înseamnă și notele. Mi-au spus-o frații mei: nota 4 e cînd ești leneș, iar nota 10 cînd înveți bine. Eu vreau să am numai 10!

— Și această dorință se poate îndeplini. Dar asta depinde numai și numai de tine! Noi îți urăm succes!

...și la început de an școlar

Echipa de reportaj:

OVIDIU ZOTTA
RADU BOGDAN
PUIU MANU

Un viitor pionier

Cînd i-am solicitat, din partea redacției, o scurtă declarație, elevul Andrei Nicușor din clasa a III-a tocmai o ajuta pe mămica la bucătărie să curețe ardei.

— Dragă Andrei Nicușor, te rugăm să ne spui ce dorință mai de seamă ai tu pentru noul an școlar?

— Mai mult și mai mult eu doresc ca în noul an școlar să devin pionier!

— Și de ce ții tu atît de mult să devii pionier?

— Pentru că pionierii sînt cei mai harnici copii.

— Asta-i adevărat, și noi știm că tu ai note foarte bune. Dar pionierii trebuie să fie numai harnici?

— Nu. Ei trebuie să fie și disciplinați, însă eu... știți... încă nu sînt foarte — foarte disciplinat, am un 9 la purtare, dar l-am luat cînd eram mic, în clasa a doua. Acum am trecut în clasa a treia și o să fiu cuminte de tot! Pe cuvîntul meu de... viitor pionier!

Craiova

Primul ghid: manualul

„Regiunea Oltenia, cu reședința la Craiova... Craiova, ale carei fabrici produc mașini agricole, motoare electrice..." O fotografie: uzina „Electroputere" din Craiova...

Așadar, manualul de geografie, primul ghid, ne îndrumă spre un oras regional, legat de dezvoltarea înfloritoare a industriei patriei noastre; de un oraș cu o vie activitate culturală; și un oraș cu un trecut istoric însemnat.

La uzina în vîrstă de 14 ani

Desigur, ați înțeles titlul de mai sus: uzina la care o să poposim, „Electroputere", a fost construită în septembrie 1949. Orice craiovean, cînd este vorba de viața industrială a orașului său, amintește cu mîndrie de „Electroputere". Este și firesc; vizitatorul va admira de departe clădirile elegante, din cărămidă roșie, cu acoperișurile ce strălucesc ca argintul; și trecînd dincolo de porțile uzinei, o să-și simtă pasul ușor, lejer, în curțile largi, împodobite cu ronduri de flori; o să asculte cu interes cîntecul uzinei, calm și plin de siguranță, răzbătînd din halele imense. Și o să simtă nevoia să strîngă mîinile oamenilor harnici și pricepuți, care construiesc aici locomotive Diesel electrice, transformatoare uriașe, alternatoare, și multe alte produse, dintre care unele au făcut cunoscut numele uzinei mult dincolo de hotarele patriei.

Bobinatoarele

— Dar ce este bobina?

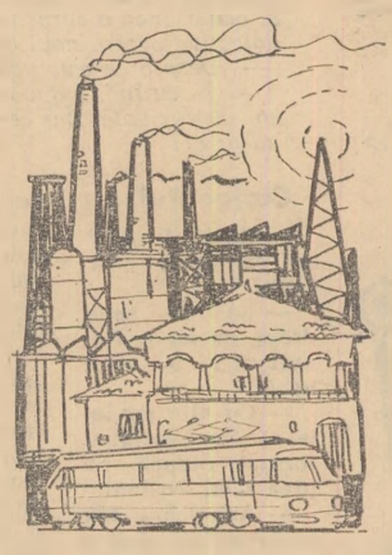
— Cum să vă explic: se poate spune că bobina este pentru mașină sursa ei de energie. Datorită acestei bobine (și comunista Dumitra Antonie mi-o arată) ia naștere în mașini curentul electric.

Dumitra Antonie însă, cu întreaga echipă pe care o conduce, de la secția bobinaj, fabrica de mașini electrice, au dovedit încă ceva: că bobina poate fi și o sursă de economii. Ce înseamnă pentru muncitorii din uzină să facă economii? Înseamnă să se poată construi în plus mașini electrice, deci patria să primească mai multe produse, bogăția ei să crească. ..Desigur, aceasta cere și pricepere și o execuție perfectă, ca tot materialul să fie folosit.

— O să reușim? s-a întrebat cu glas tare o fată, obișnuită să folosească materialul primit de la magazie pentru izolarea unui număr mai mic de bobine.

— Vino lîngă mine și să vedem! i-a răspuns, zîmbind încrezătoare, utemista Cecilia Tănase.

Și iată că au reușit foarte bine; cu același material au izolat mai multe bobine decît pînă atunci. De-a lungul cîtorva luni, valoarea economiilor realizate de cele douăsprezece fete din echipă, se pot calcula în mii de lei. Au de ce să se mîndrească: și Cecilia Tănase, a cărei fotografie a apărut în ziarul uzinei, alături de alți tineri care fac parte din generația lui 23 August 1944, și Dumitra Văduvescu, și Elena Badea.

Oare cîți dintre copiii care vor să învețe aceeași meserie nu visează să ajungă asemenea lor?

Cunoștință cu orașul

Iată-ne în centrul Craiovei, în piața Lenin. La cîțiva pași se deschide parcul „1 Mai", dominat de statuia lui Al. I. Cuza, statuie care a zăcut în pivnița unui mare moșier, vreme de aproape 30 de ani.

Craiova era supranumită în trecut „cetățuia moșierimii". Aici au huzurit oameni avuți, dar tot aici s-au ridicat oameni de seamă ai poporului nostru, ca pictorul Theodor Aman, poeții Traian Demetrescu și Al. Macedonski, prima noastră cîntăreață de renume mondial, Elena Teodorini; aici, la Teatrul Național, și-au dus o parte din activitate Liviu Rebreanu, Victor Ion Popa, Emil Gîrleanu.

Orașul vorbește prin monumente și muzee despre trecutul său de luptă. La fîntîna lui Iancu Jianu — vestit căpitan de haiduci, — apa de izvor parcă susură:

„N-ați auzit de un Jian
De un Jian, de un Oltean
De-un viteaz de căpitan?"

Ne oprim la muzeul „Procesul luptătorilor ceferiști și petroliști din iunie—iulie 1934". Pășim în încăperile joase ale clădirii cazone, în care s-a desfășurat procesul. Reproducerile, panourile, mobilierul, amintesc de acele zile cînd conducătorii eroicelor lupte ale muncitorimii din ianuarie—februarie 1933 au transformat sala de judecată într-o tribună de la care au demascat regimul burghezo-moșieresc. Părăsind clădirea îți răsună încă în minte cuvintele rostite de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în fața Consiliului de Război: „...înaintea oricărei legi stă dreptul muncitorului la viață".

Îți rotești privirile. Pășești pe străzile Craiovei. Stai de vorbă cu oamenii. Și iată, că această viață spre care a năzuit poporul îți grăiește la fiecare pas. Șiraguri de blocuri noi, cu mii de apartamente, și-au dat întîlnire pe Calea Unirii, pe Calea București. Numeroase construcții au făcut din Craiova un tînăr oraș industrial: „Electroputere", Uzina „7 Noiembrie" unde se produc mașini și unelte agricole, unele dintre ele fabricate pentru prima oară la noi în țară, Combinatul de zahăr și ulei „Oltenia" etc. Au fost create Filarmonica de Stat „Oltenia", un teatru de păpuși, cămine culturale, cinematografe. Numărul școlilor a crescut vertiginos, iar orașul și-a văzut împlinit unul din visurile exprimate încă de la 1848: a devenit centru universitar.

Cîntece de vioară

Era într-o după-amiază. Dacă ai fi vrut să stai de vorbă cu frezorul Marin Scarlat sau cu lăcătușul Ion Hău sau cu electricianul Dan Toma de la „Electroputere" și cu alți muncitori de la numeroase întreprinderi și instituții din Craiova, nu puteai să-i găsești decît la Casa de cultură a sindicatelor. Ba în echipa de dansuri, ba în cea de teatru, ba în formația de estradă, ba în brigada artistică...

Putea să fie vorba de cîntec, de joc și pionierii să lipsească?! Peste 500 de copii vin la casa de cultură. Și pretutindeni, prezența lor vorbește la rîndu-i de viața îndestulată a orașului în care cresc. Strămoșii lor au trăit în casele mărunte ale Craiovei, nu s-au bucurat de înțelepciunea slovei și și-au cîștigat cu greu existența încă din copilărie. Urmașii lor pășesc cu încredere în viață și asistă astăzi la una din ultimele întîlniri de luptă cu trecutul: casele mărunte sînt măturate în marșul victorios al noilor blocuri.

M. DIACONU

Uzina „Electroputere" din Craiova unde se fabrică motoare electrice necesare dezvoltării industriei și electrificării patriei noastre.

În fotografie: hala principală a fabricii de transformatori.

Un răspuns pe săptămînă

EUGEN FRUNZĂ

FLORI ȘI PRIETENIE

S-a stricat o prietenie. De ce? Cum? Să cercetăm scrisoarea elevei Todie Alina, din regiunea Cluj. Iată, pe scurt, cazul:

Alina și Vera erau nedespărțite. Ani de zile s-au înțeles de minune. Colege de clasă și de bancă, se ajutau la învățătură, se vizitau acasă, erau veșnic alături la jocuri și plimbări. S-ar fi părut că nimic nu poate umbri această prietenie. Dar într-o zi, un lucru foarte mărunt a dărîmat totul. Alina citează chiar proverbul din bătrîni care spune că „buturuga mică răstoarnă carul mare".

Se plimbau vesele pe o alee din parcul orașului. Nenumărate plante, una mai frumoasă decît alta, le atrăgeau privirile. Straturi cu flori multicolore se scăldau în lumina soarelui. Erau sădite acolo de mîna omului, adevărate giuvaeruri ale naturii. Din loc în loc o tăbliță veghea la marginea aleii, scrisă cu litere albe, mari: „Nu călcați iarba! Nu rupeți florile!".

Ce plăcut s-ar fi terminat plimbarea lor dacă Vera n-ar fi sărit deodată în mijlocul unui rondou de flori și n-ar fi rupt dintr-o singură mișcare două garoafe roșii ca focul. Îmbujorată, le-a apropiat de obrazul Alinei să le miroase. Dar Alina s-a revoltat și i-a spus:

— Ești o proastă!

Vera nu se aștepta la o asemenea insultă și rămase cîteva clipe nedumerită. Apoi a repezit-o la rîndul ei pe Alina:

— De ce m-ai jignit, proastă ești tu!

Fără nici o altă explicație cele două prietene s-au despărțit în mijlocul aleii. De-atunci, deși au trecut două luni, se ocolesc una pe alta chiar și cu privirea. Parcă un zid s-ar fi ridicat între ele, înalt și vrăjmaș.

„Ce credeți, oare, n-am avut eu dreptate? — ne întreabă Alina în scrisoare. M-am supărat pe ea fiindcă a făcut un lucru foarte urît. Florile cresc acolo ca să se bucure toată lumea de ele, nu ca să le rupă fiecare după voia lui. Ele sînt un bun al tuturor cetățenilor, iar Vera a dovedit că n-are dragoste decît pentru sine. Măcar să fi luat în seamă tăblițele!".

Dragă Alina, dă-mi voie să-ți spun părerea mea. Fără îndoială că Vera a greșit. E urît să nu respecți munca altora, ba să și strici bunurile obștești. Dacă fiecare ar face la fel, cum ar mai arăta orașele și satele noastre, parcurile, școlile, sălile de teatru și cinematograf, toate acele nenumărate locuri care nu aparțin unui singur ins, ci tuturor oamenilor muncii! Grija pentru bunul obștesc este o datorie patriotică. Se înțelege că și florile din parc trebuie păstrate cu dragoste și ferite de stricăciuni. Gestul Verei merită dezaprobat și respins. Aceasta e cît se poate de limpede.

Dar mai am ceva de adăugat, dragă Alina. Și tu, oricît de bună ți-a fost intenția, ai greșit față de Vera. Cuvintele jignitoare nu folosesc nimănui. Ele n-au ce căuta pe buzele voastre. Oare, o discuție prietenească, o critică adevărată, caldă, convingătoare, nu ar fi fost mai potrivită? Judecă și tu! Vera probabil ar fi înțeles foarte adînc greșeala ei, și n-ar mai fi repetat-o. Ați fi rămas prietene pînă azi și v-ați fi bucurat fiecare de stima celeilalte. În timp ce, așa, v-ați păgubit prietenia și v-ați ales cu amărăciunea în suflet.

De-aș fi în locul tău, i-aș vorbi Verei de la inimă și ne-am împăca, binețeles, fără să-i cruț greșeala și ajutînd-o chiar să n-o mai repete niciodată.

Popas pe V

— Iată! Acolo sînt vacile gospodăriei. Dincolo de Olt. Treci podul și le găsești acolo...

Tînărul care-mi arată cu mîndrie unde-i ferma lor de vaci, își continuă lucrul, la una din noile construcții ale gospodăriei, pe malul de dincolo al Oltului.

N-a trecut mult timp de cînd tînărul îmi arătase siluetele celor peste 800 de vaci și, iată-mă ajuns la cireada. Vitele, vioaie, rup cu poftă din iarba crudă de pe întinsul izlaz, care se leagă de malul stîng al Oltului. Ronțăitul molcom al pășunatului sutelor de vaci se împletește parcă cu zgomotul cristalin al Oltului, care-și duce apa la vale, spre Dunăre.

Să lăsăm acest peisaj minunat, ce amintește unele pînze ale marelui nostru pictor Grigorescu și să mergem la oamenii cărora le-au fost încredințate vitele gospodăriei colective.

Îi găsim la o măsuță ale cărei picioare sînt făcute din țăruși

vară, la capătu

aprins, avînd în

însemnări și cif

două vîrste. Co

dier zootehnist

îngrijitor de vac

Ce se întîmpl

de lapte la vaci

cîțiva litri de le

— Nu înțeleg

vacile băiatului

priceput în îng.

brigăzii noastre

Lui Nicolae n

laudă ale brigad

urechilor și, fă

de vale, către c

virea își urmăre

care-i cauza că

Construirea de școli noi a devenit un fapt obișnuit în orașele și satele patriei noastre.

În fotografie: școala medie construită în acest an în comuna Rici, regiunea Mureș - Autonomă Maghiară.

erviul ostru

PE MELEAGURI DOBROGENE

...t cîteva zile și școlile își vor ... din nou porțile. Ce noutăți îi ...ța pe copiii dobrogeni acum, în ...a? În legătură cu această pro... ne-am adresat tovarășului Se...altag, șeful secției de învățămînt ... lîngă Sfatul popular al regiunii ...gea.

...e ne puteți spune despre condi...n care încep copiii noul an șco...

...ș vrea să amintesc, mai întîi, mă... treacat, care era situația pînă la ...are. Regimul burghez a lăsat, în...oi în Dobrogea, o moștenire grea: ...pe 70.000 de analfabeți — aceștia ...în număr mare în deltă, unde cei ...mulți copii creșteau fără știință de ...

...m toți copiii de vîrstă școlară ...școală.

... în privința construcțiilor de ...

S-au ridicat în anii noștri numeroase localuri de școală, multe din ele la sate. La începutul anului școlar 1962—1963, copiii oamenilor muncii din regiunea Dobrogea, au primit în dar încă 124 de săli noi de clasă. În anul acesta au fost date în folosință școli ca, de pildă, la Medgidia cu 16 săli de clasă, iar la Topraisar, Casimcea, Cobadin, Ghindărești, Greci, Fîntînele și Isaccea, cu cîte opt săli de clasă. Pentru școlarii din deltă au fost construite școli noi la Chilia, Sfiștofca, Cetalchioi și C. A. Rosetti. În afară de acestea, pentru fiii pescarilor urmează să se construiască în viitorul apropiat încă treizeci noi săli de clasă.

Nu putem însă încheia discuția fără să amintim un alt lucru semnificativ: o parte din cele 17 600 000 manuale școlare, care vor fi distribuite în țară, gratuit, elevilor din clasele I—VII, vor reveni, bineînțeles, și copiilor din Dobrogea.

AL. DINU IFRIM

ZIUA SOLIDARITĂȚII INTERNAȚIONALE A ZIARIȘTILOR

Anul acesta, la 8 septembrie, s-au împlinit 20 de ani de cînd a fost asasinat de către hitleriști neînfricatul militant comunist ceh, autorul cărții „Reportaj cu ștreangul de gît", scriitorul Julius Fucik. În aceasta zi poporul cehoslovac, oamenii muncii din lumea întreagă, au evocat figura luminoasă a aceluia care toată viața a slujit cu credință cauza partidului comunist, cauza celor ce muncesc. Julius Fucik s-a remarcat de la o vîrstă foarte fragedă ca un ziarist talentat. Ani de-a rîndul, în coloanele presei progresiste din Cehoslovacia, el a descris cu căldură viața și munca oamenilor simpli, a militat activ pentru înfăptuirea idealurilor clasei muncitoare, pentru pace, democrație și progres. Deși arestat și supus unor torturi sălbatice de către călăii gestapoului, Fucik nu încetează lupta. În temniță, timp de 411 zile și nopți, el scrie cartea care înfierează cu atîta forța fascismul, care cheamă oamenii de pretutindeni la lupta pentru pace și prietenie: „Reportaj cu ștreangul de gît".

Pentru a cinsti memoria lui Julius Fucik, în fiecare an, la 8 septembrie, slujitorii presei progresiste din toată lumea sărbătoresc Ziua solidarității internaționale a ziariștilor.

Ziua pompierilor din R. P. R.

În lupta cu flăcările

...Trecuse de mult miezul nopții. Puzderia de stele de pe bolta cerească începu, treptat, treptat să pălească. Era la ceasul acela cînd somnul este parcă și mai dulce și mai odihnitor. Peste oraș domnea liniștea. Deodată, deasupra unei clădiri izbucniră limbi uriașe de foc. Un bidon cu benzină — cum s-a aflat mai tîrziu — pus de gazda neglijentă în apropierea sobei încinse, făcuse explozie. În cîteva clipe se stîrni panică; țipete, plînsete, chemări după ajutor. Luați prin surprindere, buimăciți de somn, locatarii părăseau în grabă clădirea, unii purtînd în brațe copii mici, alții haine ori obiecte mai de preț, ca să nu cadă pradă flăcărilor. Într-o cameră de la etaj locuia o bătrînă bolnavă, cu nepoțelul ei. Flăcările care începuseră să mistuie scara și podelele din coridor îi împiedicau să coboare. In acele momente grele, undeva, în noapte, a început să sune prelung un clopot. După cîteva clipe în apropierea clădirii cuprinse de flăcări și-au făcut apariția două mașini roșii — pompierii. De îndată mai multe jeturi de apă se năpustiră asupra flăcărilor. După un sfert de oră pompierii militari, ajutați de pompierii voluntari — au stins incendiul. Bătrîna și nepoțelul ei au fost salvați. Pompierii își făcuseră din plin și cu promptitudine datoria.

Ca în fiecare an, ziua de 13 septembrie, Ziua pompierilor din R. P. Romînă, *ne evocă pagini de glorie din istoria luptei poporului nostru pentru dobîndirea independenței naționale, ne amintește de faptele eroice săvîrșite în 1848 de curajoșii pompieri în Dealul Spirii. Totodată, această zi ne oferă prilejul de a cinsti bărbăția și curajul acelora care, în zilele noastre, luptă împotriva incendiilor, păzind cu nădejde bunul obștesc — pompierii militari și voluntari din patria noastră.*

I. ANDREI

O imagine obișnuită în țările capitaliste: în piața St. Ambrogio din Milano (Italia). Studenți și elevi ies în piața spre a-și vinde cărțile școlare vechi pentru a putea cumpăra cărți noi.

...lea Oltului

...ci, lîngă grajdurile de ...re orezărie. Discută ...rnele cu nenumărate ... doi colectiviști de ...l Stoica Tuca, briga...istul Nicolae Stănică, ...pa a cincea.

... ziua aceea, producția ... Nicolae scăzuse cu ...

... scăzut laptele azi la ...ar îi muncitor și tare ...animalelor. Fruntașul ... adresă brigadierul.

...făcut vorbele astea de ... Se roși pînă în vîrful ...coată o vorbă, porni ...e vaci, supărat. Cu pri...e căutînd parcă să afle ... azi mai puțin lapte.

Știa el că au fost bine îngrijite și în ziua aceea. Hrana, adăpatul, cele trei mulsori — au fost făcute ca și pînă acum. Tînărul colectivist era însă neliniștit.

Seara, acasă, mai luă și răsfoi o dată cartea despre îngrijirea și furajarea animalelor. S-a oprit mai mult la partea în care se vorbea despre pășunatul în tabăra de vară.

— Aha!... își zise în gînd. Toț cartea face lumină: nu prea am ținut cont cîți kilometri au făcut vacile. Le-am purtat mult...

...Lui Nicolae, de mic i-au plăcut animalele. Le-a îndrăgit atît de mult că primul gînd i-a fost, cînd va intra în gospodărie să se facă îngrijitor, mulgător de vaci. Și, într-adevăr, visul lui s-a împlinit. Deși tînăr, este unul dintre cei mai buni îngrijitori de animale de aci, de la gospodăria colectivă din Izbiceni, raionul Corabia.

GR. MUȘAT

LA PĂȘUNE

· La mașina de bobinat hîrtie de țigarete·

Vă prezentăm:

Fabrica „Steaua Roșie" Bacău

Știați că hîrtia se produce din lemn? Dacă nu știați, aflați că materia primă de bază din care se fabrică hîrtia la „Steaua Roșie" este lemnul și anume, lemnul de molid și brad. Aici se produc toate felurile de hîrtie fabricate în țara noastră, precum și semifabricatele necesare acestor sorturi.

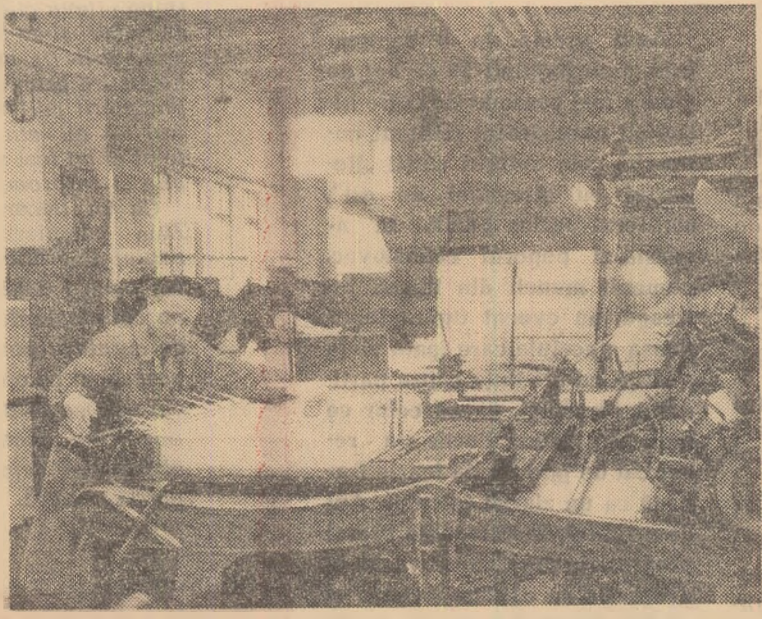
Dar să vedem, pe scurt, cum este transformat lemnul în hîrtia albă și lucioasă pe care scrieți sau în manualele școlare pe care învățați.

Buștenii sosiți în fabrică de la exploatările forestiere sînt tăiați și depozitați pentru condiționare. Din depozit, lemnele sortate trec printr-o operație de cojire mecanică și de tăiere după anumite dimensiuni, după care iau drumul morilor de pastă· Moara de pastă are mai multe defibratoare-mașini puternice — care transformă buștenii în fibre subțiri prin frecare de o piatră cilindrică. Defibratoarele au instalații anexe de sortare, rafinare, stoarcere și suflarea pastei cu aer comprimat în silozurile mașinilor de frecat hîrtie· De aici ele ajung în cazanele de fierbere a celulozei, în care fibrele fierb timp de 11-20 de ore împreună cu o soluție de acid sulfuros și bisulfit de calciu. Tot aici, pasta obținută se curăță de impurități. Celuloza rămasă în cazane este descărcată din nou prin instalațiile de sortare care îndepărtează cioturile și așchiile rămase după fierbere. Celuloza sortată este albită în rezervoare speciale cu o soluție de hipoclorit preparată din clorură de var și clor lichid și apoi este transportată la holendrele mașinilor de hîrtie. Aici, se adaugă după rețeta cerută de sortul de hîrtie produs, materialele de umplutură și culoarea (pastă de cîrpe, maculatură măcinată etc.). După o nouă măcinare, materia obținută trece în alte rezervoare unde se amestecă continuu și sub forma unei soluții apoase ajunge pe sita morilor de fabricat hîrtie. De pe sită, soluția apoasă de fibre iese sub forma unei benzi continue de hîrtie, care se usucă pe parcurs și se înfășoară pe tambururi. Dar cu aceasta operația de obținere a hîrtiei nu s-a încheiat. Mașini speciale îi dau luciu, o bobinează în suluri sau o taie pe diferite formate, o sortează etc. Urmează operațiile de ambalare și de cîntărire, după care hîrtia se depozitează în magazia de expediție· De aici, își urmează drumul stabilit ieșind apoi din tipografii sub forma cunoscută a cărților școlare, cărți de povești, sau a caietelor pe care scriem sau atîtor și atîtor variate întrebuințări care i se dă hîrtiei.

Întreprinderea „Steaua Roșie" este o întreprindere fruntașă. În anul 1962 harnicul colectiv care lucrează aici a cîștigat distincția de întreprindere evidențiată pe ramură, pentru rezultatele deosebite obținute în producție și în întrecerea socialistă.

Întreprinderea se poate mîndri cu impunătoarea clădire a noului grup școlar petrol-chimie dat în folosință anul trecut. Aici învață tinerii din toate regiunile țării dornici să îmbrățișeze aceste meserii frumoase.

MARIA NEGREA

Secția F-4 confecții· Aici se liniază hîrtia care este trecută mai departe pentru confecționarea caietelor·

K. E. Țiolkovski

1857—1935

K. E· Țiolkovski a fost un mare om de știință rus, bine cunoscut în lumea întreagă pentru descoperirile sale în domeniul construcției de rachete·

Născut la 17 septembrie 1857, acest mare vizionar și pionier al cosmonauticii, Konstantin Eduardovici Țiolkovski și-a închinat întreaga sa viață și activitate științifică tehnicii reactive și cosmonauticii· Aviația modernă, și mai ales, domeniul cel mai avansat al acesteia, tehnica rachetelor, îi datorează lui Țiolkovski multe din soluțiile tehnice astăzi realizate, care au fost studiate și propuse de el începînd din prima jumătate a secolului nostru·

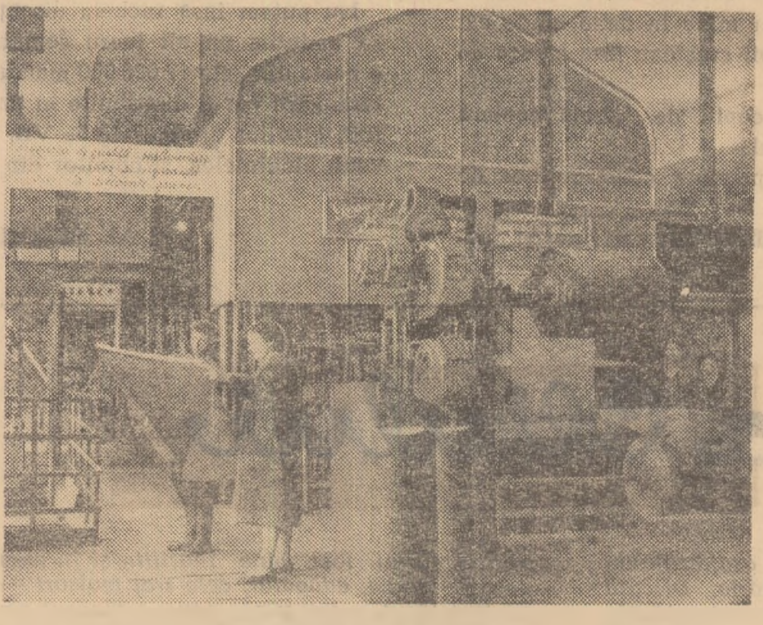
Țiolkovski era conștient că mijloacele tehnice ale timpului său nu puteau să asigure realizarea în practică a ideilor lui·

„Ceea ce este imposibil astăzi va deveni posibil mîine" — a spus cu nezdruncinată încredere marele savant. În prefața unei lucrări de astronautică, Țiolkovski scria: „La început întotdeauna se naște gîndul, fantezia, după aceea urmează calculul științific și de abia la sfîrșit realizarea încoronează gîndul· Lucrările mele în domeniul călătoriilor interplanetare fac parte din faza mijlocie a creației"·

În lucrările sale dedicate tehnicii reactive și cosmonauticii Țiolkovski a rezolvat o serie întreagă de probleme privind principiile de construcție ale rachetelor cu combustibil lichid: zborul balistic, mecanica zborului interplanetar, necesitatea rachetei în trepte pentru realizarea vitezelor mari, utilizarea sateliților artificiali în cercetări științifice și ca bază intermediară în realizarea zborului interplanetar·

Soluțiile pe care le-a dat Țiolkovski în lucrările sale sînt astăzi realizate în tehnică·

Timpul a confirmat justețea ideilor, teoriilor și previziunilor genialului savant sovietic K. E· Țiolkovski· Oamenii de știință sovietici au folosit și au dezvoltat mai departe moștenirea lăsată de Țiolkovski realizînd succese răsunătoare prin realizarea primilor sateliți artificiali ai pămîntului, prin trimiterea primilor oameni din lume în Cosmos·

Secția F-5 de fabricare a hîrtiei speciale· Controlorii de calitate își fac pe deplin datoria·

SFATURI PENTRU MICII NATURALIȘTI

Să plantăm căpșuni

Acum, în toamnă, în multe gospodării agricole colective din întreaga țară se vor înființa plantații de căpșuni. Pionierii își pot aduce contribuția la acțiunea de extindere a căpșunilor, fie participînd la lucrările de înființare a acestor plantații, fie plantînd căpșuni în grădina personală de lîngă casă sau pe lotul școlar·

Alegerea și pregătirea terenului

Locul în care urmează să se facă plantarea trebuie să fie plan, adăpostit de vînturi, bine lucrat și bine îngrășat. Căpșunii se pot planta și pe intervalele dintre rîndurile de pomi din plantațiile tinere, valorificînd astfel terenul nefolosit încă de rădăcinile pomilor tineri· Pregătirea terenului se face printr-o arătură adîncă (în grădinile de lîngă casă lucrarea se face cu hîrlețul) cu care ocazie se îngrașă bine pămîntul, socotind 30—40 tone gunoi la hectar·

O dată cu executarea arăturii, terenul se tratează cu 40—50 kg/ha Aldrin sau 80—100 kg/ha Hexacloran· Acesta este un mijloc eficace de luptă contra larvelor de cărăbuș și a diferiților viermi, care pot produce pagube mari culturilor de căpșuni·

Timpul și tehnica plantării

Înființarea unei plantații de căpșuni se poate face toamna (din luna august pînă la sfîrșitul lunii septembrie) sau primăvara devreme. Este necesar însă ca plantarea să se execute într-un pămînt reavăn, după o ploaie bună· În vederea plantării terenul se grăpează și se nivelează· Pentru plantat se folosesc plăntuțele mici care se formează pe stolonii (mustățile) răspîndiți în jurul unei tufe de căpșun dintr-o plantație mai veche·

Un răsad bun trebuie să aibă 3—4 frunze, un mugure central dezvoltat și sănătos precum și rădăcini lungi de 5—6 cm· Distanțele sînt de 80—90 cm între rînduri și 20—25 cm pe rînd. În grădinile de lîngă casă se plantează mai des (distanța între rînduri 40—50 cm)·

Înainte de plantare este bine ca rădăcinile răsadurilor să se mocirlească într-o muruială făcută din apă, lut și balegă, care trebuie să aibă consistența smîntînii· Plantarea răsadului se face în gropițe adînci de 8—10 cm, care se fac cu mîna (dacă terenul este afînat) sau cu lopețile de lemn ori plantatoare· Un lucru important de care depinde în mare măsură reușita plantării este adîncimea la care se îngroapă răsadul· Mugurașul central al răsadului trebuie să rămînă la suprafața solului. Dacă se plantează prea la suprafață, răsadul se prinde pentru moment, însă se usucă mai tîrziu, deoarece putrezește mugurașul principal· Imediat după plantare, răsadurile se udă, socotind cîte 0,5 l apă pentru fiecare stolon· După ce apa a pătruns în pămînt, este bine să se tragă în jurul răsadurilor plantate, pămînt uscat, sau să se presare mraniță· Procedînd astfel se împiedică evaporarea apei din sol·

Ing· ȘT· BĂLĂNESCU
cercetător la Stațiunea experimentală agricolă Secuieni-Roman, reg. Bacău

SPORT

CAMPIONATUL REPUBLICAN DE TENIS PENTRU COPII

Timp de aproape o săptămînă, cele 18 terenuri ale Centrului de antrenament nr. 2 din Capitală au găzduit întrecerile finale ale campionatului republican de tenis pentru copii. De-a lungul celor șase zile de concurs s-au aliniat la startul întrecerilor 125 de pionieri și școlari din regiunile Brașov, Cluj, Mureș-Autonomă Maghiară, Maramureș, București și din alte regiuni ale țării. Caracteristica principală a întrecerilor din acest an, așa după cum remarca la sfîrșitul lor tovarășul Gheorghe Viziru, secretar general al Federației Romîne de Tenis, a constituit-o lupta pasionantă, dorința nestăvilită de a învinge. Desigur însă că cele mai pasionante în-

treceri au fost cele din cadrul categoriei 13—14 ani rezervate băieților. De altfel, aici s-a înregistrat și numărul cel mai mare de concurenți : 38 ! Chiar de la început cei care s-au impus aici au fost reprezentanții asociației „Steagul Roșu" Brașov : Dumitrescu Codin și Marcu Viorel, doi talentați tenismeni, cu stagiu de mai bine de 3 ani în tenisul de cîmp. Principalii lor adversari, Navroțchi Anatol (Școala sportivă nr. 2 București) și Ovici Toma („Harghita" Tg. Mureș) au fost învinși în semifinale fără emoții. Așa s-a făcut că finala a pus față în față pe cei doi brașoveni. A fost un meci interesant, viu disputat și deși s-a terminat cu 2—0 (6—5 ; 6—2) în favoarea lui Marcu Viorel se poate spune că Dumitrescu nu și-a spus încă ultimul cuvînt.

Întrecerile rezervate fetelor de la această categorie au fost dominate de reprezentanta C.S.M. Cluj, Kuhn Agneta. De la an la an Agneta se afirmă cu mai multă tărie. Toate meciurile recentei finale le-a cîștigat cu 2—0. Concludentă este și finala în care adversara sa, Hasnaș Andreia ((Școala sportivă nr. 2 București) nu a reușit să acumuleze decît 3 puncte. Dacă am adăuga la aceste succese și succesul obținut nu de mult la examenul de admitere la școala medie am obține astfel un tablou complet al tinerei tenismene.

Takacs Elena din Timișoara nu a împlinit încă 10 ani. Cu toate acestea a fost una din revelațiile actualelor întreceri. După ce a cîștigat fără drept de apel concursul rezervat categoriei ei (8—10 ani) s-a prezentat și la întrecerile categoriei superioare. A luptat cu multă ardoare, a dovedit mult calm și multă stăpînire de sine, reușind astfel să ajungă în finală. Și deși aici a pierdut în fața lui Bucur Felicia („Steagul Roșu" — Brașov) colegii ei de echipă sînt tare mîndri de ea. S-a prezentat doar cel mai bine din lotul timișorean.

O finală disputată a fost și cea din categoria băieților de 10—11 ani. După ce a pierdut un set cu 2—6 în fața lui Chiuaru Cornel. („Steaua" — București), reprezentantul „Știința"-Cluj, Hulpe Constantin, cu mai multă siguranță și cu un joc mai variat a reușit să învingă și să devină astfel campion. Tot la această categorie de vîrstă s-au mai remarcat Haradău Dumitru („Corvinul" — Hunedoara) și Sărău Adrian (Școala sportivă de elevi nr. 2 — București).

TEODOR CRISTIAN

Din lucrările sosite la concursul nostru pentru

Cel mai frumos Jurnal de excursie

PE MELEAGURILE PATRIEI

În zorii zilei de 25 iunie ne îndreptam voioși spre sediul O.N.T.ului. Încă din ajun ne pregătisem mîncarea, aparatele foto, jurnal etc. La locul stabilit ne aștepta un frumos autocar gata să ne ducă spre frumoasele plaiuri moldovene. După ce am primit ultimile sfaturi, eram gata de drum.

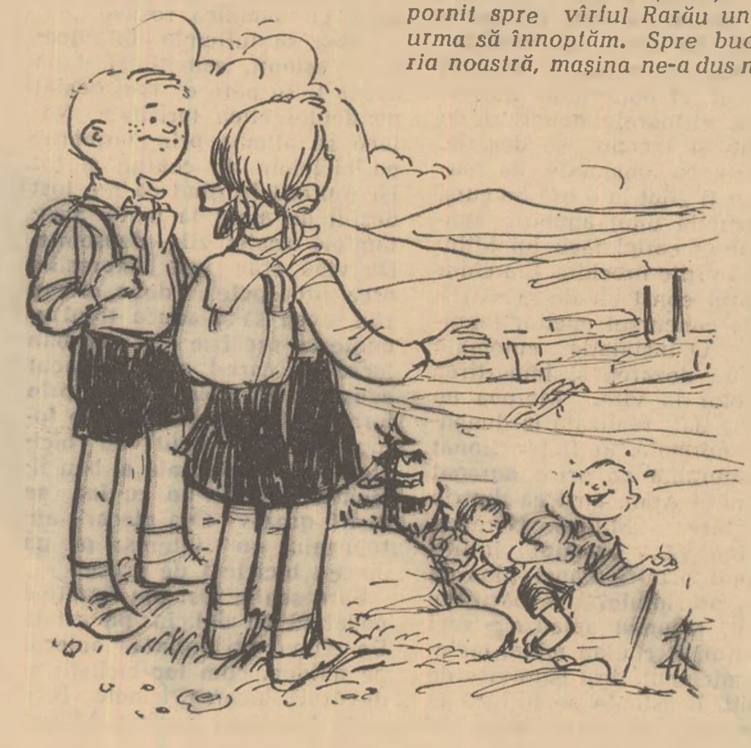
Pornim din Clujul nostru drag. Primele ceasuri ale călătoriei le petrecem tot în regiunea noastră. La Gherla, rămînem impresionați de frumusețea combinatului de plăci fibrolemnoase. Lăsăm Gherla în urmă și, de după Dealul Florilor, pe care se înalță un mare complex de locuințe, apare orașul Dej. Vizităm numeroase șantiere. Trecem prin orașul Bistrița, în care se îmbină armonios vechile ei clădiri cu impunătoarele blocuri de azi. Ne-am plimbat multă vreme pe străzile-i frumoase. Am părăsit orașul cu părere de rău consolîndu-ne cu gîndul la celelalte localități care ne așteaptă. O dată cu apropierea de hotarul regiunii noastre, munții se înalță tot mai semeți, înconjurîndu-ne din toate părțile. Trecînd prin pasul Tihuța ajungem în depresiunea Dornelor. Intrăm în Vatra Dornei, importantă localitate balneo-climaterică. Ne îndreptăm însetați spre izvorul 23 August, adăpostit de un frumos turn de piatră albă. Izvorul își varsă apele tămăduitoare prin două fîntîni arteziene. Aici, am întîlnit mulți oameni ai muncii veniți la cură sau la odihnă. Ne-am reîntors la mașină și am pornit spre vîrful Rarău unde urma să înnoptăm. Spre bucuria noastră, mașina ne-a dus numai pînă la poalele masivului. În grup, mergînd pe cărărui înguste de munte, am pornit spre cabană. După puțină odihnă, am încins un meci de fotbal cu niște copii din Sibiu. Noi am învins cu scorul de 2-1. După cină, ne-am culcat și am adormit gîndindu-ne la ce ne vor oferi zilele următoare.

A doua zi dimineață am coborît la Cîmpulung Moldovenesc, de unde ne-am îndreptat spre mănăstirea Voroneț. Clădirea veche apare pitită parcă sub acoperișul mare. Tot zidul mănăstirii este acoperit cu picturi vechi. Ne reîntoarcem la Cîmpulung Moldovenesc și de data asta o pornim spre Suceava. De după dealuri, apare vechea cetate de scaun a lui Ștefan cel Mare ; ne întîmpină noul oraș cu construcții noi, luminoase, cu parcuri verzi și cu multe, multe flori. Ne îndreptăm spre ruinele cetății... Apoi, după ce vizităm muzeul orașului, plecăm spre Tg. Neamț, apoi spre Piatra Neamț.

Dis-de-dimineață, cînd ne apropiam de Bicaz, nerăbdarea a început să ne frămînte. Iată-ne ajunși în minunatul Bicaz. Pe la prînz, cînd am pornit spre baraj nerăbdarea noastră a crescut și mai mult. Ne gîndeam în ce fel poate arăta acest baraj despre care am auzit multe. Cînd am ajuns la poalele barajului, realitatea a întrecut așteptările. Imensitatea lui ne-a fascinat și aici ne-am dat seama încă o dată că omul poate făuri lucruri uriașe.

La ieșirea din Cheile Bicazului ne-a întîmpinat pitorescul peisaj al stațiunii Lacul Roșu. După ce am vizitat și această stațiune, am făcut o baie bună în lac. Apoi, am pornit mai departe spre Gheorghieni. După un scurt popas, am pornit spre Odorhei. Și aici ca și în celelalte localități vizitate am văzut multe, multe construcții noi, multe școli noi sau renovate și minunate parcuri cu mozaicuri executate din flori. În acest orășel am înnoptat.

Cum s-a luminat am pornit spre Tg. Mureș, ne-am plimbat prin oraș, am vizitat construcțiile. Apoi, din nou, la drum, spre Cluj, trecînd prin Cîmpia Turzii. La ora 19 am ajuns în orașul nostru drag.

POPESCU VICTOR
cl. a VII-a
Școala medie „George Coșbuc", Cluj

ȘTIRI SPORTIVE ● ȘTIRI SPORTIVE

ATLETISM. După cum ne informează corespondentul nostru Ilie Bălășan, nu de mult s-a desfășurat la Titulești, regiunea Argeș, un interesant concurs de atletism între echipele școlilor din comunele Titulești și Crîmpoaia. Cele mai disputate au fost probele de sărituri. Pe primul loc s-a clasat Georgescu Matei din Titulești care a sărit 5,10 m la lungime și 1,30 la înălțime.

FOTBAL. Despre meciul echipelor de pitici „Unirea" din comuna Tileagd, regiunea Crișana, și „Recolta" din satul Balaia ne-a scris pioniera Sărac Viorica. A fost un meci frumos, desfășurat în limitele unei depline sportivități. După 60 minute de joc, la fluierul final al arbitrului, echipa Recolta a terminat învingătoare cu scorul 3—0.

Întîmplările zilei

povestire

de Ovidiu Zotta

Îndată ce a primit scrisoarea aceea de la București, Milucă a și început să numere cu nerăbdare zilele. Îi treceau prin cap tot felul de gînduri ciudate; ba că scrisoarea a fost expediată din greșeală, ba că pînă în ziua aceea s-ar putea să se îmbolnăvească ori să pățească altă nenorocire, care să-l împiedice să fie de față. În fiecare dimineață lua seama, ieșind pe poartă, să facă primul pas cu piciorul drept. Pe urmă, privea în lungul uliței cu ochii micșorați să vadă dacă nu trece cineva cu vreo căldare sau vreo doniță goală. Firește, i-ar fi fost rușine să destăinuie cuiva toate acestea, ba chiar nici el însuși nu era prea convins că e bine ceea ce face, însă bucuria care-l aștepta era prea mare ca să nu se teamă pentru ea. Ca un făcut, nu o dată, ci în fiecare zi a avut ghinionul fie să-l întîmpine cineva cu gol, fie să-i taie calea o pisică neagră. Mai mult, în penultima zi a răcit și a trebuit să stea în pat, cu ventuze, dar la data știută s-a trezit dis-de-dimineață bunsănătos și mai vesel ca oricînd. Era o vreme frumoasă, cu soare mult și un aer tare, parfumat. Ca în vis, Milucă a așteptat în fața cooperativei autobuzul și nici n-a auzit cînd Fănică Saftian, taxatorul, a strigat vesel: „Faceți loc savantului local, se duce la o sesiune științifică!"

La Sărățeni se nimerise în duminica aceea să fie iarmarocul cel mare, vestitul tîrg de la Sărățeni, care se ținea în fiecare toamnă. Altă dată, Milucă nici n-ar fi respirat de uimire și de plăcere, dar acum a trecut glonț pe lîngă magazinele și chioșcurile încărcate cu mărfuri, pe lîngă distracțiile grozave cu călușei și tragere la țintă — și nu s-a oprit decît în centru, la școala medie. S-a proptit de ușă, roșu de emoție, și nu se știe cît ar fi stat acolo, lipsit de curaj, dacă niște băieți din Sărățeni, care-l cunoșteau, nu l-ar fi tras înăuntru.

Pe urmă, lucrurile s-au precipitat. O sală mare, plină de copii și oameni în vîrstă. La masa înfățată în roșu, o tovarășă voinică, autoritară — directoarea școlii medii, un bărbat bătrîn, lat în umeri, cu o frumoasă barbă căruntă, pe care Milucă îl vedea pentru prima oară, și tînărul secretar al Comitetului raional U.T.M., Irimie Covătaru, care își dădu seama numaidecît de zăpăceala lui Milucă și-i zîmbi încurajator, făcîndu-i chiar un mic semn prietenesc.

Directoarea cea autoritară îl întrebă ceva în șoaptă pe bătrînul cu barbă albă, acesta înclină din cap și-și turnă în pahar din garafa cu apă, iar Irimie Covătaru se ridică și spuse ceva după care răsunară aplauze. Milucă reținu cîteva cuvinte: „Concurs... bilanț... tovarășul academician profesor..." „Cînd începu să vorbească academicianul, se făcu liniște mare. Avea un glas domol, bătrînesc, și Milucă se miră de cuvintele simple pe care le întrebuința. Milucă vedea pentru întîia oară un savant de renume european și hotărî în sinea lui să vorbească și el tot așa, simplu, nu neapărat cu cuvinte „radicale" pe care le învăța anume de prin cărți folosindu-le apoi și cînd trebuia, și cînd nu trebuia, numai ca să-și uimească colegii. Pe urmă, academicianul spuse ceva despre talentul înnăscut al poporului nostru, despre viitoarele generații de savanți și începu să descrie, pe larg, cu amănunte, de parcă s-ar fi aflat la o oră de curs, construcția unui anumit aparat, lucru care-i făcu lui Milucă să-i vîjîie urechile. Era chiar aparatul construit de el și trimis la concursul micilor tehnicieni. O instalație automată pentru dozarea și împărțirea furajelor la vite. Mergea cu baterie dar, realizată la dimensiuni normale, ar fi funcționat cu siguranță ca orice agregat obișnuit! Apoi, auzi ca dintr-o depărtare: „Milucă Nicolau, clasa a VII, premiul întîi"! Drumul printre bănci, pînă la masa prezidiului i se păru nesfîrșit, răsunau aplauze, zeci de miini îi căutau mîna, iar academicianul, deși isprăvise de vorbit, îl aștepta pe Milucă în picioare! Singurul lucru pe care-l reținu Milucă, în timp ce tovarășii din prezidiu îl felicitau, fu că barba academicianului, masivă de departe, era destul de rară privită de la un pas, în schimb era pieptănată cu îngrijire. Academicianul rosti cu gravitate: „Stimate tovarășe Milucă Nicolau, ești un om talentat și harnic. Transmite, te rog, felicitări părinților dumitale". Apoi îi înmînă diploma, dădu cu seriozitate un nou imbold aplauzelor și abia la urmă rosti cu o voce subțiată: „Bre, că mititel mai ești!" Milucă dădu s-o rupă la fugă la locul lui din fundul sălii, dar tovarășul Covătaru îl prinse de mînecă: „Stai, dar premiul?" Și abia atunci Milucă observă, în toată splendoarea ei, o bicicletă de curse, ca un berbecuț de argint, care se odihnea cu modestie de-o parte, în tovărășia unui promițător pachet de cărți legat cu panglica roșie.

...Așa se întîmplă întotdeauna: aștepți, aștepți, și după aceea ți se pare că n-ai gustat pe deplin clipa fericită! Milucă se plimba prin iarmaroc cu bicicleta de coarne și tot își reproșa în gînd că n-a fost destul de atent la toate amănuntele acelei zile deosebite. De vină erau însă impresiile prea proaspete: după cîteva zile, avea să-și aducă totul aminte cu precizie. Cel mai bun lucru pe care-l găsi de făcut acum fu să hoinărească prin iarmaroc. Trase la țintă, se fotografie „la minut" cu bicicleta, mîncă plăcintă și bău limonadă — într-un cuvînt, se distră grozav! Ora plecării autobuzului nu-l interesa pe un om cu bicicletă de curse!

Spre seară, ieși din Sărățeni pedalînd cu deliciu pe asfalt. De cîteva ori sprintă aplecat pe ghidon, cum fac cicliștii adevărați, încercă frînele. Bicicleta funcționa perfect. Milucă începu să-și facă planul unde să țină bicicleta. În pod, e neserios; în paravan, adică în magazia din spatele casei, unde ține mama războiul de țesut, cu vîrtelnița, sucala și urzitorul e nepotrivit; pe prispă, ar zice lumea că anume a pus-o acolo, ca să se laude. Hotărî să se sfătuiască mai bine cu tatăl său. Nu spunea dînsul că la împărțirea avansurilor cumpără „Jawa 175" a lui Costică Dorneanu, care a pus ochii pe un „MZ 250"? Cea mai bună soluție e ca Milucă să-l convingă pe taică-său să construiască împreună un mic garaj comun.

De-ar ajunge mai repede acasă! Hotărî să scurteze calea apucînd pe un vechi drum de care. Se făcuse întuneric bine, dar Milucă știa că pînă aproape de satul lui drumul nu se bifurcă, o ține drept. La răspîntie iarăși nu greșeu: o iei la stînga pe malul rîului, prin luncă — e o potecă — dai de podul peste albia cea veche, te strecori cu grijă prin lemnăria aproape șubredă, ca să nu-ți cadă vreun buștean pe ceafă, mai faci cîțiva pași și nimerești din nou pe asfaltul șoselii. Pe urmă, nu-ți mai rămîne nici un kilometru pînă la marginea satului

Hopurile vechiului drum îl făcură pe Milucă să pedaleze fără să mai atingă șaua. Îi păru rău că bicicletele de curse nu au de obicei faruri și hotărî să-și facă rost de unul. Peste puțin, claxoanele mașinilor care treceau pe șosea încetară să-i mai ajungă la ureche. Întuneric desăvîrșit, și numai fîșiitul ușor al baieurilor. Întîmplările zilei rămăseseră undeva, departe, cu toate culorile și zgomotele lor, acum era numai întunericul și fîșiitul baieurilor. Milucă își aminti că drumul acesta aproape părăsit în ultimii ani în favoarea șoselii celei noi revenea des în povestirile bătrînilor. Toate amintirile lor din tinerețe începeau cu acest drum. De cînd cu șoseaua cea nouă, asfaltată, aproape nimeni nu-l mai folosea, și astfel drumul intrase mai repede decît s-ar fi cuvenit în legendă. Cel puțin răspîntia de la Vaduri...

Amintindu-și de asta, Milucă tresări, dar era prea tîrziu pentru a mai face calea-ntoarsă. Sălciile și răchitele de la Vaduri, cum se numea răspîntia, erau deja în fața lui, ca niște uriașe păsări negre, încremenite pe malul albiei unde nu mai curgeau decît apele ploilor. Aici, spunea o istorie veche, era loc vrăjit: știmele, adică stafiile rîului, supărate că au rămas cu albia goală, nu aveau altceva mai bun de făcut decît să ia mințile drumețului, zăpăcindu-l într-atîta încît bietul de el se învîrtea toată noaptea în jurul răspîntiei nereușind să găsească poteca, iar dimineața se pomenea fie mut, fie cu vreo mînă înțepenită. O singură scăpare era: să lase ceva din ceea ce ducea cu el. Asta le îmbuna pe stafii și-i dădeau pace să caute poteca. „Nu există stafii! Nu există stafii!" începu să repete curajos în gînd Milucă și-l cuprinse frica. Intrînd între sălcii și răchiți, trebui să descalece de pe bicicletă și se pomeni într-o încîlcire de tufișuri și buruieni, pe care mai mult le simțea bătîndu-i genunchii și umerii decît le vedea. „Acum o să încep să mă învîrtesc în jurul răspîntiei!", gîndi el cu voce tare și auzindu-și vocea în liniștea din jur se sperie și mai rău. Mai auzise el povestea spusă și altfel. Anume că, fiind acesta drumul pe care veneau ori se duceau pe timpuri la tîrg negustori bogați, hoții găseau răspîntia foarte potrivită ca să-i aștepte și să-i facă să lase ceva din ce aveau asupra lor. Și negustorii aveau chimirul plin. Așa se născuse povestea „stafiilor". Dar acum, singur, Milucă nu mai avea timp să judece adevărul. Era o noapte caldă, umedă, și vîntul ușor care se strecura prin arborii fantastici ai luncii era și el umed, ca răsuflarea unei dihanii care pîndește în apropiere... Lui Milucă i se păru că rătăcește de un veac în întunericul luncii. Ce-i drept, încă nu-i înțepenise nici o mînă, dar cu cît trecea vremea fără să i se întîmple nimic, cu atît îi veneau în minte lucruri mai înfricoșătoare. Deodată, auzi în apropiere un trosnet de crengi uscate și parcă zări în întuneric o umbră. „De-acu, gata, m-am sfîrșit!" — și simți o slăbiciune de i se îndoiau picioarele. „Trebuie să las ceva din ce duc cu mine". Îi trecu prin cap. „Bicicleta, nu, nici gînd!" Poate o carte. O s-o pună binișor jos și mîine dimineață are să vină s-o ia. Înlătură panglica cu care erau legate. Le pipăi prin întuneric. O să lase una mai subțire... Citise încă în iarmaroc titlurile de pe cotor. Panglica se gîndise să n-o desfacă, avea o fundă prea frumoasă, ar fi vrut s-o ducă așa pînă acasă. Dar acum o desfăcu. Primul volum — nu, era o carte de călătorii, nu face s-o lase în buruieni. Următorul, istoria invențiilor. Nu, nici asta. Ar fi o lectură nepotrivită pentru stafii... Cînd simți sub degete coperta aspră, pînzată a celei de a treia cărți i se făcu pur și simplu rușine. Era o lucrare despre cibernetică „pe înțelesul tuturor". Odată, un inspector de la secția de învățămînt îi vizitase la ora de fizică și profesorul spusese: „Vi-l recomand pe Milucă, ciberneticianul nostru". Milucă simțise îndată că e ceva de laudă, dar din mîndrie nu întrebă pe nimeni ce e, la urma-urmelor, cibernetica asta, de care citise nu o dată prin reviste ca de o minune a tehnicii moderne. Acum, cînd avea răspunsul la îndemînă, îi întorcea spatele! „Nu se poate, scînci Milucă, nu vreau!" Și, cu toată spaima, porni mai departe prin întunericul de la răspîntie agățîndu-se cu îndîrjire de întîmplările zilei, de imaginea sălii luminate, a academicianului, a lui Irimie Covătaru, secretarul cel tînăr de la U.T.M., a mîinilor care aplaudau. Avea nevoie de aceste amintiri, multă nevoie, și se gîndi atît de tare la ele încît nici nu-și dădu seama cînd întîlni sub tălpi urmele vechiului pod. Trecu peste ele plin de siguranță, și întîmplările zilei îl însoțeau prin întuneric ca un mănunchi de baloane viu colorate. La ieșirea în șosea, primi ca un salut familiar claxoanele și farurile unei coloane de autocamioane. Se uită cu curiozitate în urmă; o răspîntie ca toate răspîntiile și o luncă asemenea tuturor luncilor! O să mai vină și altă dată aici, în fond e un loc destul de pitoresc.

„Savantul local" strînse bine pachetul de cărți sub braț, încălecă și începu să ruleze ritmic pe asfalt, însoțit de întîmplările zilei, ca de un mănunchi de baloane viu colorate.

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii", telefon 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"